

D'aquesta manera, l'any 1567 a l'església de Santa Eulàlia hi havia quatre altars amb els seus corresponents ornaments i retaules. D'altra banda, en aquest període va augmentar el tresor parroquial amb diversos objectes: hi havia una gran creu de plata daurada, una vera creu també de plata daurada, una custòdia de plata, i dos calzes d'argent. Aquestes dades, juntament amb l'evolució favorable de l'economia, van impulsar al rector Vicenç Bover i als obrers de la parròquia a demanar llicència al Vicari General per engrandir l'església, una llicència que els hi fou concedida el 2 d'agost de 1577. Uns anys abans, el 1574, el tresor parroquial s'havia ampliat amb dos portapaus.

Quan el bisbe visitava les parròquies de la diòcesi, no només procurava pel bon estat de l'edifici, sinó que també intentava fer respectar les disposicions religioses i uns "bons costums". Un exemple curiós d'aquesta voluntat es va produir l'any 1578, quan es va manar que "los encartats no vegem a ses encartades ni cohabitan amb aquelles fins sien sposats". Els "encartats" i les "encartades" eren els promesos. Poc després, s'advertia que els qui tinguessin algun deute respecte els bacins de la parròquia, haurien de pagar si no volien ser excomunicats, i en cas de resistència, el rector els podria prohibir l'entrada a l'església.

De mica en mica, s'anaven introduint millores a l'edifici. El 7 de març de 1589 el Vicari General va donar llicència al rector Bernat Bages per beneir una campana, i dos anys després, apareix per primera vegada un altar dedicat al Roser. Era un altar de pedra, i tenia un retaule de pintura, amb la imatge de la Verge del Roser "de bulto". La devoció popular pel Roser va créixer de manera important al llarg del segle XVI a tot Catalunya. Així, la victòria en la batalla de Lepant de l'any 1571 es va atribuir al Roser. Com que aquest fet va ocórrer el dia 7 d'octubre, es va destinar definitivament aquest dia per a celebrar-ne la festa. Ben aviat va aparèixer una confraria del Roser a la nostra parròquia (l'any 1600 els administradors de la confraria del Roser eren Miquel Vidal i Pere Pau Unyó).

De fet, la importància de la festa del Roser a casa nostra s'ha mantingut fins als nostres dies pràcticament. La celebració era especialment destacada el dia 3 de maig, pel mes de Maria, quan coincidia amb la festa de l'arbre. Els nois tallaven un pollancre i les noies li teixien una corona de flors. Després de la missa i d'una processó fins al pedró, on es beneïa el terme, es plantava l'arbre a la plaça de l'església. Aquesta festa, molt antiga, es va perdre als anys seixanta de la nostra centúria.

A les acaballes del segle XVI els objectes de valor de la parròquia eren força importants, i van augmentar quan l'any 1592 es va fer la custòdia de plata daurada, d'estil gòtic renaixent, que ha arribat fins als nostres dies. Tot i que al llarg del segle XVI l'església havia augmentat el seu nombre d'objectes i s'havien realitzat algunes millores, encara calia fer-ne més. Així, per exemple, l'any 1606 es va manar que es pintés a la paret on hi havia la pica baptismal, l'escena del bateig de Jesús al riu Jordà per Sant Joan Baptista; que es pintés o es col·loqués una creu al confessional de l'església, i que es posés una palma daurada a la mà de la imatge de Santa Eulàlia de l'altar major. Però l'església de Santa Eulàlia no només era un edifici o un temple. Bona part de la vida comunitària del poble es feia a l'entorn de la parròquia. Els habitants del terme participaven, com hem vist, en la confraria del Roser, i els obrers de l'església col·laboraven en la seva administració. A més, els diversos bacins de l'església també tenien els seus encarregats.